

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 21 grudnia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przeliczył emeryturę dla ubezpieczonego J. K. od dnia 1 października 2014 roku, to jest od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wybrano przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia. Zakład uwzględnił 56 lat i 9 miesięcy składkowych (681 miesięcy) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Wysokość emerytury ustalona na 1 marca 2006 roku w dniu nabycia prawa do emerytury wynosiła 2.368,15 zł.

Przy ustaleniu wysokości emerytury uwzględniono:

- do obliczenia składnika emerytury, przysługującego za okresy składkowe i nieskładkowe – podstawę wymiaru, w wysokości uwzględniającej waloryzację do 1 marca 2006 roku,
- do obliczenia składnika emerytury wynoszącego 24% kwoty bazowej, kwotę bazową obowiązującą w dniu 1 marca 2006 roku, to jest w dniu nabycia prawa do emerytury,
- ograniczenie wysokości emerytury do kwoty 100% podstawy wymiaru obowiązującej 1 marca 2006 roku, to jest do kwoty 2.368,15 zł

Wysokość emerytury po waloryzacji w dniu 1 marca 2015 roku wyniosła 2.368,15 zł.

Wysokość emerytury przysługującej od 1 października 2014 roku, to jest od dnia nabycia prawa do zmiany stażu pracy, po uwzględnieniu waloryzacji obowiązującej w okresie nabycia prawa do emerytury wynosi 2.368,15 zł.

W decyzji Zakład uwzględnił wynagrodzenie z 1977 roku zamiast roku 1980, jako korzystniejsze. Skorygowano również wynagrodzenie za rok 1997, zgodnie z drukiem Rp-7.

Zakład wyjaśnił, iż karty wynagrodzeń za pozostałe lata pozostają bez wpływu na korzystniejszy wymiar świadczenia, nie uwzględniono również okresu prowadzenia działalności gospodarczej, bowiem ubezpieczony nie był zgłoszony do ubezpieczeń społecznych.

Do emerytury przysługuje ubezpieczonemu dodatek pielęgnacyjny w wysokości 208,17 zł.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył ubezpieczony J. K..

Wyjaśnił, iż ZUS od 2014 roku nie pozwala na zwiększenie wysokości świadczenia o kwotę około 6 – 8 zł na kwartał, tak jak było dotychczas.

Nadto zdaniem ubezpieczonego Zakład nieprawidłowo wyliczył wskaźnik podstawy wymiaru, który powinien wynosić 101,14%.

Ubezpieczony podał również, iż po waloryzacji w 2006 roku, zgodnie z decyzją z dnia 15 maja 2006 roku jego świadczenie emerytalne zostało obniżone o kwotę 36,72 zł, która to kwota powinna być doliczana do kolejnych świadczeń.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Wyjaśnił, iż od 16 grudnia 1995 roku ubezpieczony ma prawo do wcześniejszej emerytury. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto wówczas wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 96,52% obliczony na podstawie wynagrodzeń z 6 lat (1984-1989). W wyniku złożonego wniosku organ rentowy decyzją z dnia 22 marca 2000 roku dokonał przeliczenia

świadczenia przez zmianę okresu od którego ustalono podstawę wymiaru, ustalając ją z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia gdzie wskaźnik wyniósł 101,14% (z lat 1964-1975, 1978-1979, 1983-1985, 1988-1989). Kolejną decyzją z 3 listopada 2000 roku dokonano przeliczenia świadczenia. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyszedł wyższy niż ustalony w decyzji o przyznaniu emerytury (99,38%) i zaistniała możliwość przyjęcia wyższej kwoty bazowej. Na skutek kolejnych wniosków organ rentowy ponownie przeliczył wysokość świadczenia przyjmując w decyzji z dnia 27 września 2002 roku błędnie wskaźnik podstawy wymiaru 101,14% i wyższą kwotę bazową. Decyzja ta została uchylona decyzją z dnia 11 października 2002 roku, od której ubezpieczony nie złożył odwołania. Decyzją z dnia 8 kwietnia 2010 roku dokonano korekty wynagrodzenia z 1997 roku i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru uległ podwyższeniu do 99,56%. Natomiast zaskarżoną decyzją dokonano korekty wynagrodzenia za 1997 rok oraz zamiast wynagrodzenia z 1980 roku przyjęto wynagrodzenie z 1977 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,69%.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. K. urodził się (...).

W dniu 25 października 1995 roku ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę.

(okoliczność bezsporna)

Decyzją z dnia 20 listopada 1995 roku Zakład przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 12 grudnia 1995 roku (od dnia ustania zatrudnienia).

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 6 lat kalendarzowych – od stycznia 1984 roku do grudnia 1989 roku, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 96,52%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową 580,42 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 38 lat okresów składkowych, 2 miesiące okresów nieskładkowych, 1 rok i 10 miesięcy pracy w gospodarstwie rolnym.

(decyzja – k.19 akt ZUS)

Decyzją z dnia 22 marca 2000 roku, po rozpatrzeniu wniosku ubezpieczonego o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia Zakład przeliczył emeryturę od dnia 1 marca 2000 roku.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 101,14%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową 666,96 zł i wyniosła ona 674,56 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 39 lat i 11 miesięcy okresów składkowych (479 miesięcy) i 2 miesiące okresów nieskładkowych.

Emeryturę obliczono w następujący sposób:

$$24\% \times 666,96 = 160,70 \text{ zł}$$

$$[(479 \times 1,3\%) : 12] \times 675,56 = 350,03 \text{ zł}$$

$$[(2 \times 0,7\%) : 12] \times 674,56 = 0,81 \text{ zł}$$

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 824,03 zł.

(decyzja – k.69 akt ZUS)

W kolejnych decyzjach z dnia 17 lipca 2000 roku, z dnia 11 września 2000 roku Zakład doliczał staż pracy.

(decyzje – k.86, 96,)

Decyzją z dnia 3 listopada 2000 roku po rozparzeniu wniosku o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia Zakład przeliczył wysokość świadczenia od 1 marca 2000 roku.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 99,38%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową 1.327,44 zł i wyniosła ona 1.319,21 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 41 lat i 4 miesiące okresów składkowych (498 miesięcy) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Emeryturę obliczono w następujący sposób:

$$24\% \times 1.327,44 = 318,59 \text{ zł}$$

$$[(498 \times 1,3\%) : 12] \times 1.319,21 = 711,71 \text{ zł}$$

$$[(4 \times 0,7\%) : 12] \times 1.319,21 = 3,03 \text{ zł}$$

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 1.077,76 zł.

(decyzja – k.108 akt ZUS)

W kolejnych decyzjach, na wniosek ubezpieczonego, Zakład doliczał staż pracy.

(decyzje – akta ZUS)

Decyzją z dnia 27 września 2002 roku po rozparzeniu wniosku o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia Zakład przeliczył od 1 września 2002 roku emeryturę.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 101,14%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 1.327,44 zł i wyniosła ona 1.342,57 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 43 lata i 7 miesięcy okresów składkowych (523 miesiące) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Emeryturę obliczono w następujący sposób:

$$24\% \times 1.327,44 = 318,59 \text{ zł}$$

$$[(523 \times 1,3\%) : 12] \times 1.324,57 = 760,70 \text{ zł}$$

$$[(4 \times 0,7\%) : 12] \times 1.324,57 = 3,09 \text{ zł}$$

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 1.278,56 zł.

(decyzja – k.187 akt ZUS)

Decyzją z dnia 11 października 2002 roku Zakład uchylił decyzję z dnia 27 września 2002 roku w zakresie ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 99,38%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową 1.319,21 zł i wyniosła ona 1.375,94 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 43 lata i 9 miesięcy okresów składkowych (525 miesiące) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 1.266,38 zł.

(decyzja – k.188 akt ZUS)

Decyzją z dnia 17 grudnia 2002 roku po rozpatrzeniu wniosku o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia Zakład przeliczył od 1 grudnia 2002 roku emeryturę.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 101,14%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika podstawy wymiaru przez kwotę bazową 666,96 zł i wyniosła ona 674,56 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 43 lata i 7 miesięcy okresów składkowych (523 miesiące) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Emeryturę obliczono w następujący sposób:

$$24\% \times 666,96 \text{ zł} = 160,07 \text{ zł}$$

$$[(523 \times 1,3\%) : 12] \times 674,56 = 383,69 \text{ zł}$$

$$[(4 \times 0,7\%) : 12] \times 674,56 = 1,55 \text{ zł}$$

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 1.039,01 zł.

(decyzja – k.194 akt ZUS)

W kolejnych decyzjach na wniosek ubezpieczonego Zakład doliczał staż pracy.

(decyzje – akta ZUS)

Decyzją z dnia 10 lutego 2004 roku po rozpatrzeniu wniosku o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia Zakład przeliczył od 1 stycznia 2004 roku emeryturę.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 99,38%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 1.319,21 zł i po waloryzacji wyniosła ona 1.558,43 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 45 lat okresów składkowych (540 miesięcy) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 1.339,42 zł.

(decyzja – k.228 akt ZUS)

W kolejnych decyzjach na wniosek ubezpieczonego Zakład doliczał staż pracy.

(decyzje – akta ZUS)

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2010 roku po rozparzeniu wniosku o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia Zakład przeliczył od 1 grudnia 2009 roku emeryturę.

Do ustalenia odstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 99,53%.

Podstawę wymiaru obliczono przez pomnożenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przez kwotę bazową 1.327,44 zł i wyniosła ona 1.321,20 zł, a po waloryzacji 2.068,60 zł.

Do ustalenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił 50 lat i 11 miesięcy okresów składkowych (611 miesięcy) i 4 miesiące okresów nieskładkowych.

Wysokość świadczenia po waloryzacji wyniosła 1.934,93 zł.

(decyzja – k.238 akt ZUS)

W kolejnych decyzjach, na wniosek ubezpieczonego, Zakład doliczał staż pracy, przyjmując do ustalenia wysokości emerytury dotychczasową podstawę jej wymiaru.

(decyzje – akta ZUS)

W dniu 28 października 2015 roku ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego. Wniósł o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia od zarobków uzyskanych w całości lub w części po przyznaniu świadczenia według najkorzystniejszego wariantu.

(wniosek – k.415 akt ZUS)

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia wynosi 99,69% - z lat 1964-1974, 1977-1979, 1983-1985, 1988-1989, 1997.

(zestawienie – k.425 akt ZUS)

Na dzień wydania decyzji ubezpieczony ma 56 lat i 9 miesięcy okresów składkowych oraz 4 miesiące okresów nieskładkowych.

(okoliczność bezsporna)

Postanowieniem z dnia 23 marca 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi odrzucił odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 17 grudnia 2002 roku, 15 czerwca 2004 roku i 15 maja 2006 roku.

(odpis postanowienia – k.109)

Istotne w sprawie okoliczności zostały ustalone na podstawie dowodów z ww. dokumentów, w postaci decyzji ZUS, wniosków ubezpieczonego, zestawienia wysokości zarobków ubezpieczonego, które to dokumenty nie były kwestionowane w toku postępowania.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Ubezpieczony J. K. wystąpił o przyznanie prawa do emerytury w dniu 25 października 1995 roku.

Zgodnie z treścią art.7 ust.1 punkt 4 obowiązującej wówczas ustawy z dnia 19 października 1991 roku o rewaloryzacji emerytur i rent, zasad ustalania emerytur i rent oraz zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 1991 roku, nr 104 poz.450) podstawę wymiaru emerytury stanowiła ustalona w sposób określony w ust.5 i 6, z uwzględnieniem art.8 i art.9 przeciętna, zwaloryzowana kwota wynagrodzenia lub dochodu, która stanowiła podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 6 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 15 lat kalendarzowych, jeżeli wniosek o świadczenie został złożony do 31 grudnia 1995 roku. Zatem podstawa wymiaru została ustalona z wynagrodzeń z lat 1984-1989.

Od dnia 1 stycznia 1999 roku weszła w życie ustawa z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 ze zm.), która dała możliwość ustalenia podstawy wymiaru świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia.

Zasady obliczania wysokości emerytury jako pierwszego świadczenia oraz emerytury jako świadczenia kolejnego, ustalanego – w związku ze spełnieniem warunków do jego uzyskania – po emeryturze lub rencie z tytułu niezdolności do pracy, do których prawo zostało ustalone wcześniej, bądź po wcześniej pobieranym świadczeniu przedemerytalnym zostały określone w art.53 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis ten dotyczy ustalania wysokości emerytur m.in. dla ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 roku.

Zgodnie z treścią art.53 ww. ustawy emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych

- z uwzględnieniem art. 55.

Przy obliczaniu emerytury okresy, o których mowa w ust.1 punkt 2 i 3, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy.

Emeryturę, której podstawę wymiaru stanowi podstawa wymiaru świadczenia, o którym mowa w art.21 ust.1 punkt 1 i ust. 2, oblicza się od tej samej kwoty bazowej, którą ostatnio przyjęto do ustalenia podstawy wymiaru, a następnie emeryturę podwyższa się w ramach waloryzacji przypadających do dnia nabycia uprawnień do emerytury.

Emerytura składa się z **części socjalnej** wynoszącej 24% kwoty bazowej (art.53 ust. 1 pkt 1) oraz z **części stażowej**, zależnej od podstawy wymiaru emerytury i wynoszącej po 1,3% tej podstawy za każdy rok okresów składkowych oraz po 0,7% podstawy wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych (art.53 ust.1 pkt 1 i 2), przy uwzględnieniu pełnych miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych (art.53 ust.2).

Części składowe emerytury (socjalna i stażowa) zależą od **kwoty bazowej** określonej w art.19 – pierwsza wpływa na jej wysokość bezpośrednio (24% tej kwoty), natomiast druga – pośrednio, wskutek pomnożenia przez kwotę bazową obliczonego wcześniej wskaźnika wysokości podstawy wymiaru (art.15 ust.4 pkt 4). Przy ustalaniu emerytury jako pierwszego świadczenia do obliczenia jej części socjalnej i stażowej stosuje się tę samą kwotę bazową. Tę samą

(aktualną) kwotę bazową stosuje się również do obliczenia emerytury jako kolejnego świadczenia, jeżeli jej podstawy nie stanowi podstawa wymiaru świadczenia ustalonego wcześniej, lecz podstawa ta jest ustalana na nowo w myśl art.15 (art. 21 ust. 1 pkt 2 i ust. 3).

Podstawę wymiaru pierwszej emerytury ustala się na podstawie art.15 w zw. z art.19 ww. ustawy, a kolejnej – na podstawie art.21 ust.1 pkt 1 w związku ust.2 pkt 1, nie jest zaś możliwe jej ustalenie na nowo w myśl art.15. Artykuł 53 ww. ustawy, na podstawie którego oblicza się emeryturę ustalaną później, nie zmienia kwoty bazowej zastosowanej do ustalenia podstawy wymiaru pierwszej emerytury. Dlatego ust.3 i 4 tego artykułu nie dotyczą zmiany kwoty bazowej w podstawie wymiaru tej emerytury, ale ust. 4 wymaga tylko zmiany kwoty bazowej w części socjalnej emerytury, gdy zainteresowany po nabyciu uprawnień do świadczenia, którego podstawę wymiaru wskazał za podstawę wymiaru emerytury, podlegał co najmniej przez 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego o zmianę okresu z którego ustalono podstawę wymiaru świadczenia, decyzją z dnia 22 marca 2000 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przeliczył emeryturę od dnia 1 marca 2000 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód, który stanowił podstawę wymiaru składek z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wyniósł 101,14%. Kolejnymi decyzjami Zakład doliczał staż pracy i przeliczał wysokość świadczenia.

Decyzją z dnia 11 października 2002 roku Zakład uchylił decyzję z dnia 27 września 2002 roku w zakresie ustalenia wskaźnika podstawy wymiaru. Wskaźnik ten obliczony na podstawie wynagrodzeń z 20 wybranych lat kalendarzowych z całego okresu ubezpieczenia (1964-1974, 1977-1979, 1983-1985, 1988-1989, 1997) do liczby lat wyniósł 99,38%. Ubezpieczony nie zaskarżył decyzji z dnia 11 października 2002 roku i jest ona prawomocna.

Należy wskazać, iż zgodnie z treścią art.110 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust.3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zakład dokonał takiego przeliczenia w decyzji z dnia 27 września 2002 roku, jednak błędnie ustalił wysokość wskaźnika podstawy wymiaru na 101,14%. Decyzja ta została uchylona decyzją z dnia 11 października 2002 roku, a ubezpieczony nie złożył od niej odwołania. Prawidłowo obliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 99,38%. Organ rentowy do obliczenia wskaźnika podstawy wymiaru przyjął wynagrodzenie uzyskane przez ubezpieczonego w 1997 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru był wyższy niż w decyzji o przyznaniu emerytury (z dnia 20 listopada 1995 roku) i wyniósł 99,38%. Zaistniała zatem możliwość przyjęcia wyższej kwoty bazowej, obowiązującej w marcu 2000 roku, do całości świadczenia, co dało wyższą kwotę emerytury, stosownie do treści art.53 ust.4 ww. ustawy. Zgodnie z treścią tego przepisu kwotę bazową obowiązującą w dacie złożenia wniosku o emeryturę na podstawie art.27 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez osobę mającą ustalone prawo do wcześniejszej emerytury, która podlegała co najmniej 30 miesięcy ubezpieczeniu społecznemu lub ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, uwzględnia się tylko do obliczenia części socjalnej później ustalonej emerytury. W części stażowej czynności rachunkowych się nie dokonuje, albowiem tę stanowią odpowiednie do posiadanych okresów składkowych i nieskładkowych procenty zwaloryzowanej podstawy wymiaru wcześniejszej emerytury.

Kolejnymi decyzjami Zakład doliczał okresy składkowe oraz dokonał korekty wynagrodzenia za 1997 rok, co skutkowało wzrostem wskaźnika podstawy wymiaru.

Obecnie organ rentowy prawidłowo dokonał zmiany wysokości wskaźnika podstawy wymiaru na 99,69%, przyjmując wynagrodzenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (1964-1965, 1978-1980, 1983-1984,

1988-1989, 1997). Organ rentowy przyjął wyższe wynagrodzenie za 1980 rok zamiast z 1977 roku i skorygował wynagrodzenie za 1997 rok. Tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynosi 99,69%.

Zgodnie z treścią art.86 ust.1 ww. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych kwota emerytury lub renty wraz ze zwiększeniami, o których mowa w art. 56 ust. 3 i 4 lub w art. 73 ust. 3 i 4, nie może przekraczać 100% podstawy wymiaru emerytury lub renty. Świadczenie emerytalne, zastępujące zarobek nie może być bowiem wyższe niż zastępowany zarobek. W praktyce oznacza to, że kwota świadczenia obliczonego według zasad określonych w art.53 ww. ustawy nie może być wyższa niż kwota średnich zarobków z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok złożenia wniosku o emeryturę lub rentę (ewentualnie 20 lat z całego okresu ubezpieczenia) wyrażona w procencie do wynagrodzeń przeciętnych w tych latach powiększona o kwotę bazową.

W przypadku ubezpieczonego kwota podstawy wymiaru emerytury wynosi 2.368,15 zł i świadczenie ubezpieczonego nie może przekraczać tej kwoty.

Ubezpieczony w toku postępowania wskazywał również na konieczność zwiększenia wysokości świadczenia z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią art.32 ww. ustawy o emeryturach i rentach, ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust.2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3. Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Za dotychczasowe należy uznać przepisy rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. nr 8, poz.43). Wbrew twierdzeniom ubezpieczonego, brak jest podstaw prawnych, aby okresy pracy w szczególnych warunkach (zaliczone do stażu pracy) skutkowały podwyższeniem wysokości świadczenia lub stażu pracy o określoną wartość. Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach daje możliwość uzyskania emerytury w niższym wieku.

Wobec powyższego, nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu, pouczając ją o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

22 maja 2017 roku